

at naar man vil gaa saa vidt, kan man jo sige, at Folk kunne have Sygdommen ikke i Tøiet, men i Kroppen, men derved er der vist ikke Noget at gøre, man kan ikke komme det nærmere uden at staae Kommunikationen i en overordentlig Grad, og derfor er man bleven staaende ved Forholdsregler, der være nogenlunde til dem, man har truffet andre Steder. Hvad Desinficering angaar, vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det er en Forholdsregel, som man de fleste andre Steder har opgivet som Noget, der ikke lod sig udføre. — For saa vidt man dernæst har gjort enkelte Indvendinger og Bemærkninger angaaende Redaktionen af Lovforslaget, og der er fremkommet Udtalelser om Ustueligheden af en Kodifikation, om jeg maa udtrykke mig saa, af hele den herhen hørende Lovgivning, kan jeg i saa Henseende henholde mig til, hvad der er blevet sagt af det ærede kongevalgte Medlem (Fischer), at ihvor uansteligt dette end i og for sig kunde være, er det næppe rigtig at opholde en Foranstaltning, der kan blive praktisk og nødvendig, hvad Nieblif det skal være, af Hensyn til Sligt. Det maa være forbeholdt en Tid, hvor der er mere Ro i disse Forhold, at foretage saadanne Arbejder. Jeg skal bemærke, at der ogsaa er en anden Omstændighed, hvorfor det kunde være hensigtsmæssigt at udsætte dem, og det er, at jeg tænker om ikke ret lang Tid at kunne forelægge for dette Thing et andet Lovforslag, som udgjør et meget vigtigt Komplement til nærværende Lovforslag, og som behandler et Emne, hvor der i lang Tid har været Trang til en Lovgivning, nemlig hele Spørgsmaalet om Behandlingen af Epidemier indenlands, altsaa en Epidemilov. Det er indlysende, at det er en Lov, som der er Trang til, ganske afsat fra Koleræen, ogsaa under almindelige Omstændigheder, men som der naturligvis bliver fornødt Trang til under saadanne Omstændigheder, idet jo alle Saglyndige ere enige om, at i hvor vigtigt det end kan være at gøre, hvad man praktisk talte kan gøre for at værges sig imod Sygdommes Indførelse fra andre Steder, saa er dog maaske det allervigtigste Kampmiddel mod Koleræen det, at de første Tilfælde, der indtraæffe, behandles paa en hensigtsmæssig Maade, og at der træffes de fornødne Foranstaltninger for saa vidt muligt at isolere dem osv. Derfor er altsaa denne indenrigske Lov, Epidemiloven, Loven angaaende Behandlingen af Epidemier, hvad enten de komme udefra eller opstaa af sig selv her i Riget, et vigtigt Supplement hertil, og skulde man ville kodificere det foreliggende Emne, vilde det være

rimeligt at medtage den. — Jeg skal dernæst gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til § 8, som man fandt utydelig. I det Hele taget kan jeg ikke sige Andet, end at for saa vidt kan der jo ingen Tvivl være om, at den maa forstås saaledes, som den ærede Landsthingsmand (Broberg), der udtalte sig herom, mente. Den er egentlig kun et ganske naturligt Komplement til de foregaaende Bestemmelser. De foregaaende Bestemmelser gaa ud paa, at naar Skibe komme fra kolerasmittet Sted, skulde de underkastes Karantæne; men naturligvis er der samme Grund til at inersætte saadanne Forholdsregler overfor Skibe, som, om de ikke komme fra kolerasmittede Steder, dog have haft Syge eller Døde af denne Sygdom om Bord paa Reisen. Det kan somme Tider hende. For det Første er det ikke altid sagt, at man faar det betimeligt at vide, at der er Koleræet i Sted; det kan være muligt, at der er Koleræ, kjønt ingen Karantæne er deklareret derimod. For det Andet kan det tænkes, at saadanne Skibe paa Reisen kunne have haft Forbindelse med andre Skibe, som have Sygdommen om Bord, og det kan være Mærksagen til, at den har yttret sig. Det er altsaa den Årsag af Tilfælde, der sigtes til. Hvad derimod angaar Spørgsmaalet om, hvem der skal bedømme, om disse Sygdomstilfælde, der have været om Bord, have Noget med Koleræen at bestille eller ikke, bliver der foreløbig ikke noget Andet at gjøre end at holde sig til Skipperens Skjøn derom. Bestemmelsen i § 2 gaar jo ud paa, at han skal heise Karantæneslag, naar han faar den danske Kyst eller den danske Havn, han vil til, i Sigte, og der kan jo dog ikke være Tale om, at man paa det Uvisse kan gribe alle Skibe og sende Eftersyn om Bord i alle Skibe, der faae dansk Kyst i Sigte. Det maa hero paa Skipperens vigtmæssige Skjøn, om han anser sig i det Tilfælde, at han skal heise Karantæneslag, naar han faar den danske Kyst eller Havn i Sigte, eller ikke. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, naar han kommer i Havn, at han skal angive, naar han har haft Syge eller Døde om Bord, for at der kan finde Lægesyn Sted til Bedømmelse af, om disse Tilfælde have Noget med Koleræen at gøre eller ikke, skal jeg blot bemærke, at en saadan Forpligtelse paahviler ikke Skipperen, og det vilde vistnok ogsaa være et meget stort Spørgsmaal, om det kunde gaa an at gjøre det til en Regel, at Anmeldelse skulde finde Sted altid, fordi paa Reisen en eller anden har været syg. Der er jo saa mangfoldige Sygdomstilfælde, som ikke have det Alleringeste med de paagældende smitsomme Sygdomme at bestille, og